

O kolečko mň

Celý den hustě pršelo. Těžké kapky dopadaly na sklo a spojovaly se do drobných potůčků, aby pomalu stekly po oknech vysoké budovy v centru Tokia. Skupina mužů uvnitř budovy se o bouři nestarala, vyšetřovatelé z „případu Kira“ řešili zcela jiné problémy.

„Už jsme blízko. Pokud ověříme tohle, dostaneme se přímo k řešení,“ argumentoval L.

Temné nebe venku roztrhl blesk. Místnost se náhle ponořila do tmy, když všechny počítače vysadily a světla se k nim připojila. Výpadek trval zlomek sekundy, přesto kriminalisty vyděsil. Po setkání se skutečným shinigamim by snad každý začal věřit na zlá znamení.

„Huh? Co se děje? Výpadek proudu?“ ptal se jeden nervózně. L se zamračil.

„Watari?“

Žádná odpověď, nicméně všechny obrazovky najednou ukazovaly stejná tři slova: „Mazání všech dat“. Na obličejí L se objevil šok.

„Watari?!“ L šokovaně zíral na monitor před sebou. Mazání dat může znamenat jediné...!

„Mazání dat? Co to má znamenat?“ zeptal se jeden z policistů.

„Řekl jsem Watarimu, aby smazal všechna data, kdyby se mu něco stalo“, odpověděl L a nadále zíral na monitor proti sobě, jako by snad ještě mohl přijít s jinou strategií, s nějakou, která by zachránila Watariho život.

„Kdyby se mu něco stalo?“ zopakoval po něm kriminalista.

„To snad...“ ozval se jiný, ale větu nedokončil, možná nevěděl co říct.

„Kde je ta shinigami?“ dožadoval se L rychle.

„Teď když to zmiňuješ....nikde ji nevidím,“ zněla nepříjemná odpověď. Všichni kromě L se začali rozhlížet okolo.

„Není tu!“ shodli se nakonec. „Co to znamená?“

L je pomalu sledoval, pak se prudce otočil zpět k monitoru a mírně se narovnal na židli.

„Poslouchejte, ta shiniga-“, začal říkat, ale větu nedokončil.

Raito sledoval, jak se židle i s L naklání a jak se detektiv hroutí k zemi. Čajová lžička zazvonila o podlahu. Čas se zastavil. Hnědovlasý mladík věděl, co se děje, shinigami Rem zabila prvně Watariho a teď L, přesně jak jí Raito přikázal. Bylo to něco, o co se pokoušel od začátku jejich vztahu s L, protože detektiv byl nejprve největší a později jedinou překážkou Raitovy světovlády. Když teď L konečně zemře, Raito může uskutečnit svoje plány beze strachu, že je mu někdo v patách. Může se stát Bohem nového, dokonalého světa bez zločinu a násilí. Ale přesto....přesto se Raito necítil ani trochu šťastný. Naopak, měl dojem, jako by to srdce, které se právě zastavilo, bylo jeho vlastní. Ještě měl mokré vlasy po rozhovoru s L, během kterého oba promokli až na kůži. Ještě cítil ruce druhého muže, když mu L masíroval nohy ručníkem. Jak to bylo dávno...? Raito překvapeně zjistil, že nechce, aby L zemřel. Ještě ne, ještě...Široce rozevřenýma očima zíral na shrbenou postavu na židli a její pomalý pád. *Dost*, poručil si. *Je to můj nepřítel, je jen dobře, že umírá*. Pomalu, pomaličku, Raito přijal fakt detektivovy smrti a smířil se s ním. *Není to nevyhnutelná ztráta, je to vítězství. Moje vítězství*, říkal si. Nakonec tomu uvěřil. Čas se znovu rozběhl. Raito se vrhl vpřed a zachytil L do náruče.

„Ryuuzaki! Co se ti stalo?!“ ozval se výkřik. Všichni ostatní vyšetřovatelé se k nim seběhli.

L se s podlahou nesrazil ani z půlky tak tvrdě a bolestivě, jak očekával. Chtěl vstát, ale pak mu došly všechny souvislosti. Ty dvě silné ruce, které ho objímají. Vůně té košile, kterou instinktivně sevřel v prstech. Dvě hnědé oči, tak blízko. Tak blízko...! Raito....Chtěl něco říct, ale slova se mu zadržela v krku. Raito byl příliš blízko. Skláněl se nad L a na obličejí se mu pomalu objevil zlý úsměv...Detektiv dávno zapomněl, že nad ním stojí zbytek jeho týmu a neuvědomoval si, že se všichni bojí o jeho život. Jediné, co věděl, bylo, že ho Raito drží v náruči. Na povrch jeho vědomí vyplula jediná příšerná myšlenka. Watari. Watari zemřel. Watariho zabil Kira. Kira...L se zadíval na ten krutý úsměv, vznášející se jen pár centimetrů od jeho vlastního obličejí. Kira je Yagami Raito. L by nikdy nevěřil, že někdy bude vyřešení případu tolik litovat. *Nemám důkazy*, uvědomil si náhle a to zjištění ho poprvé v životě potěšilo. *Zabil Watariho*. L o tom nechtěl přemýšlet, ne teď. Ne o tomhle. Chtěl zůstat jak byl a užívat si Raitovu blízkost. Pomalu zavřel oči a uvolnil se. Raito....

„Oi, Ryuuzaki. Co se děje?“ Raitův hlas se třásl. Mladík se sklonil níž a plánoval dát průchod svým zraněným citům, když postřehl upřený pohled dvou doširoka otevřených černých očí. *L je naživu...?! Raito byl ztělesněním šoku. Rem zřejmě stihla zabít jen Watariho a sama zemřela dřív, než do Deathnotu stihla napsat i Ryuuzakiho skutečné jméno.*

„Kolečko...u židle,“ řekl tiše L. Raito na něj zíral. „Upadlo...“ vysvětlil detektiv chabě. Raito náhle nevěděl, jestli má být vzteklý nebo šťastný. Jeho tělo se pohnulo, aniž mu dalo čas se rozhodnout. Když konečně znovu nabyl kontrolu, zjistil, že jednou rukou L objímá kolem pasu, zatímco druhou zabořil do jeho krátkých černých vlasů. Že k sobě detektiva tiskne, jako by ho už nikdy neplánoval pustit. L váhavě zvedl ruce a lehce Raita objal.

„Ehm...Raito...Ryuuzaki...“ teprve teď si Raito uvědomil, že je v místnosti jeho otec a ostatní policisté. Vstal a pomohl na nohy i L.

„Jdu se podívat na Watariho,“ prohlásil L s pohledem zabořeným do podlahy. Obrátil se ke dveřím a odešel. Nikdo ho nenásledoval, chápali jeho potřebu samoty. Raito neřekl nic. Otočil se k odchodu a znovu vyšel na střechu budovy. Během té chvíle, kdy byl pryč, úplně přestalo pršet a začala krásná, bezmračná noc se spoustou hvězd. Raito si je tiše prohlížel a na tváři se mu pomalu objevil úsměv.